

Resursi borskog i majdanpečkog rudarstva su neiscrpniji jer dosad nije iskorišćena ni njihova polovina. Overene geološke rudne rezerve iznose oko 1,38 milijardi tona rude i sadrže oko 5,1 milion tona bakra, 202 tone zlata i 1.477 tona srebra. Potvrđeni resursi, sa prosečnom godišnjom eksploatacijom 26 miliona tona rude, garantuju proizvodnju bakra u narednih 50 godina.

Najznačajniji naši rudnici su rudnici bakra u Borskom regionu, koji se nalaze - sa topionicom i proizvodnjom bakra i plemenitih metala - u sastavu Kombinata RTB Bor. Ovaj Kombinat je ekonomski i strateški mnogo značajniji za zemlju od pažnje koja mu se pridaje. Umesto da postoji državna strategija za razvoj industrije na bazi ovoga vrednog metala i da se izvoze proizvodi sa višim fazama prerade - na našu žalost - izvoze se polufabrikati putem kojih se razvijaju tuđe ekonomije. Dakle, naše nacionalno bogatstvo je u funkciji razvoja tuđih ekonomija. Ovo je dokaz da nemamo strategiju planiranja razvoja, a niti kontinuitet bilo kakve, a kamoli odgovorne, ekonomske politike. Možemo samo konstatovati, da nema uspešne ekonomije bez znanja i stručnih ljudi, niti bez patriotske politike i odgovorne vlasti. Ostali rudnici, iako nisu po značaju na nivou Borskih rudnika, ipak su veoma bitni kako sa ekonomskog, tako i sa strateškog aspekta. Teško bi bilo sve rudnike nabrojati i ponaosob opisati njihov značaj i karakteristike rudnih minerala i njihovu proizvodnju, pa ih zato neću ni pominjati. Ali, važno je istaći ono što je zajedničko za celokupno rudarstvo, odnosno današnji položaj rudarstva i politiku koja se vodi prema ovoj grani privrede.

Opšta je ocena, da je velika državna nebriga prema ovoj delatnosti, a posebno je nebriga izražena posle globalističke okupacije naše zemlje. Naime, neodgovorne vlasti su posle 2000. godine, provodeći neoliberalnu ekonomsku politiku, nastojale da totalno uruše ovu delatnost i da rudnike - kao najveće nacionalno bogatstvo - prepuste raznim multinacionalnim kompanijama iz neokolonijalnih zemalja. Tako su otuđene cementare, a samo sticajem okolnosti, RTB Bor i mnogi drugi rudnici su ostali pod nacionalnim okriljem. Potrebno je pomenuti šta bi se desilo ako bi strateški rudnici otuđeni

Kao prvo, prirodno bogatstvo - koje ima kako ekonomski, tako i strateški značaj - eksploatisale bi kompanije iz neokolonijalnih zemalja, čime bi povećavale svoj uticaj na našu ekonomiju.

Drugo, strani vlasnici bi smanjili broj radnika i istovremeno povećali eksploataciju - najamnih radnika - onih koji bi ostali da rade. Na samom početku ne bi im smanjivali plate, ali ih zato ne bi ni usklađivali sa rastom troškova života.

Treće, smanjili bi sva socijalna izdvajanja, kao i izdvajanja za ostale društvene potrebe.

Četvrto, ekstrakcija u rudnicima ne bi se modernizovala niti bi se poboljšavali uslovi rada rudara.

Peto, u rudnike bi se ulagalo samo onoliko koliko je potrebno za veće ostvarenje profita, bez sagledavanja budućnosti i razvoja.

Šesto, profit od nacionalnog bogatstva izvezio bi se u tuđe ekonomije!

Nakon svega rečenog, može se konstatovati da ekonomski zločinci mogu davati nacionalne resurse tuđim eksploatatorima.

Naša zemlja je geološki nedovoljno istražena, a dosadašnja istraživanja ukazuju na bogatstvo raznih rudnih minerala. Zbog toga treba u narednom periodu povećati istraživačke radove u rudarstvu.

Energetika i rudarstvo su strateške, perspektivne i inicijalne grane privrede. Naime, energetika je osnov razvoja celokupne privrede, dok je rudarstvo strateška i inicijalna grana privrednog razvoja.

Od mineralnih sirovina počinje reprodukcioni lanac viših oblika proizvodnje. Zato u zemljama koje imaju odgovornu i patriotsku vlast - putem rudarstva - se multiplikuju privredni efekti, jer se na prerađenim sirovinama razvijaju viši tehničko-tehnološki oblici proizvodnje.

Neodgovorne vlasti daju rudnike tuđim subjektima koji izvoze sirovine sa najnižim stepenom obrade.

Izvor: jutarnjiglasnik